

WIELKOPOLSKI WOJEWÓDZKI INSPEKTOR
INSPEKCJI HANDLOWEJ

Al. Marcinkowskiego 3, 61-745 Poznań

Poznań, dnia 17 czerwca 2024 r.

D/KA.NR.8361.42.2024
ZPO

Barbara Zmyślona
Transport Towarowy i Handel
Janków Zalesny 41
63-440 Raszków

Decyzja

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej, działając na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. *Kodeks postępowania administracyjnego* ((t.j. Dz. U. z 2024 r., poz. 572), zwanej dalej „Kpa” w zw. z art. 35a pkt 9 lit. a i art. 35c ust. 5 pkt 1 oraz art. 35d ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. *o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw* (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 846 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą”, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego,

wymierza

przedsiębiorcy: Barbarze Zmyślonej, prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą: Zmyślona Barbara Transport Towarowy i Handel, Janków Zalesny 41, 63-440 Raszków, NIP 6221474627 (miejsce kontroli: ul. Zdunowska 119, 63-700 Krotoszyn), karę pieniężną w wysokości 10.000,00 zł, (słownie: dziesięć tysięcy złotych 00/100), z tytułu niewystawienia świadectwa jakości paliwa stałego przez przedsiębiorcę, wprowadzającego do obrotu paliwo stałe, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 6c ust. 1 ustawy.

Przedsiębiorca jest zobowiązany wpłacić karę na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu, Nr konta NBP O/O Poznań: 96 1010 1469 0032 7422 3100 0000, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Uzasadnienie

W dniu 7 marca 2024 r. inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, na podstawie upoważnienia D/KA.NR.8361.42.2024, przeprowadzili kontrolę u przedsiębiorcy Barbary Zmyślonej, prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą: Zmyślona Barbara Transport Towarowy i Handel, Janków Zalesny 41, 63-440 Raszków, NIP 6221474627 (miejsce kontroli: ul. Zdunowska 119, 63-700 Krotoszyn). W trakcie kontroli sprawdzono między innymi przestrzeganie obowiązku wystawiania, przekazywania i przechowywania świadectw jakości paliw stałych. Stwierdzono, że przedsiębiorca nie wystawiał i nie przekazywał, a tym samym nie

przechowuje świadectw jakości paliwa stałego groszek plus – nazwa handlowa ekogroszek, wprowadzanego przez siebie do obrotu, co narusza obowiązki wynikające z art. 6c ustawy. Na powyższą okoliczność przesłuchano w charakterze strony pełnomocnika przedsiębiorcy. Ustalono, w szczególności, że na życzenie klienta do faktury sprzedaży kontrolowany przedsiębiorca przekazywał klientom, kserokopię świadectwa jakości wystawianego przez dostawców danego paliwa stałego. W przypadku węgla kamiennego groszek plus – nazwa handlowa ekogroszek jest to kserokopia świadectwa jakości wystawionego przez

o numerze nr 4

lub nr

Zgodnie z treścią art. 6c ust. 1 ustawy, przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ustawy. Jak wynika z treści art. 6c ust. 2 ustawy, kopia świadectwa jakości poświadczona za zgodność z oryginałem przez przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu paliwo stałe jest przekazywana każdemu podmiotowi, który nabywa paliwo stałe. Natomiast zgodnie z treścią art. 6c ust. 3 ustawy, świadectwo jakości jest przechowywane przez przedsiębiorcę wystawiającego świadectwo jakości, przez okres 2 lat, licząc od dnia jego wystawienia.

Na podstawie art. 35a pkt 9 ustawy, karze pieniężnej podlega przedsiębiorca wprowadzający do obrotu paliwo stałe, który wbrew obowiązkowi:

- a) **nie wystawia świadectwa jakości albo**
- b) wystawia świadectwo jakości, w którym wartości parametrów paliwa stałego są niezgodne ze stanem faktycznym, albo
- c) nie przekazuje kopii świadectwa jakości podmiotowi, który nabywa paliwo stałe.

Pismem z dnia 17 maja 2024 r. (doręczonym w dniu 20 maja 2024 r.) Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej zawiadomił przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia w drodze decyzji kary pieniężnej na podstawie art. 35a pkt 9 lit. a ustawy oraz poinformował, że na podstawie art. 10 § 1 Kpa strona może brać czynny udział w każdym stadium postępowania oraz wypowiadać się co do zebranych dowodów oraz zapoznać się ze zgromadzonymi w tej sprawie materiałami.

Strona nie skorzystała z przysługującego jej uprawnienia. Przesłała, jednakże pismo z dnia 3 czerwca 2024 r. (data wpływu: 7 czerwca 2024 r.) informujące o wielkości obrotów/przychodu za 2023 r. Organ załączył nadesłane pismo do akt sprawy.

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej, analizując całokształt materiałów zgromadzonych w sprawie stwierdził co następuje.

Podstawą do ewentualnego odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej w niniejszej sprawie jest art. 189f § 1 Kpa, który stanowi, że organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli: 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Organ stwierdził, że w tym przypadku, nie zostały spełnione łącznie powyższe przesłanki pozwalające na zastosowanie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa. Strona nie przedstawiła dowodów zaprzestania naruszania prawa. Ponadto okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Waga naruszenia prawa w przedmiotowej sprawie z pewnością nie jest znikoma, gdyż kontrolowany nie dopełnił obowiązków nałożonych na niego w art. 6c ustawy. Należy wskazać, że już na etapie prac legislacyjnych, przed wprowadzeniem przez Ustawodawcę omawianego ustawowego obowiązku przedsiębiorcy, podkreślone zostało szczególne znaczenie tej kwestii – również w aspekcie ochrony interesów konsumentów. Jak wynika z uzasadnienia do rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej, „Wprowadzenie wymagania posługiwania się w obrocie paliw stałych świadectwami jakości paliw umożliwi kupującemu uzyskanie rzetelnej i wyczerpującej informacji na temat produktu. Wprowadzenie świadectwa jakości paliwa stałego powinno również usprawnić pracę organów kontrolujących obrót paliwami stałymi, tak krajowymi jak i importowanymi. Wprowadzający do obrotu paliw stałe w momencie sprzedaży np. węgla kamiennego wystawia świadectwo jakości paliw dla sprzedawanego paliwa i ma obowiązek przekazać jego poświadczoną kopię klientowi. [...] Efektem proponowanego rozwiązania będzie uporządkowanie rynku paliw stałych i umożliwienie konsumentom zakupu paliw stałych spełniających wymagania jakościowe dla paliw przeznaczonych do sektora komunalno-bytowego oraz umożliwienie kupującemu uzyskanie rzetelnej i wyczerpującej informacji na temat produktu. [...] Wprowadzenie wymagań jakościowych dla paliw stałych wykluczy z obrotu paliwa niespełniające minimalnych wymagań, umożliwiając ponadto potencjalnym nabywcom wybór paliw o wysokich parametrach jakościowych. Ww. działania mogą przyczynić się w efekcie do redukcji tzw. emisji niskiej, a przez to do poprawy zdrowia i jakości życia obywateli.” (Uzasadnienie do rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej, Druk sejmowy nr 2377 z dnia 19 marca 2018 r.).

Strona prowadząc profesjonalną, specjalistyczną działalność nie dochowała należytej, wymaganej przepisami staranności i dopuściła się naruszenia prawa o istotnej wadze, a także nie przedstawiła dowodów zaprzestania naruszania prawa.

Brak jest również podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej na gruncie art. 189f § 1 pkt 2 Kpa. Organ w toku postępowania nie stwierdził, aby za to samo zachowanie na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. Strona postępowania, prawidłowo pouczona o możliwości wypowiedzenia się w sprawie, nie podniosła również żadnej z powyższych okoliczności.

Zgodnie z art. 189f § 2 Kpa „w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub
- 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia”.

Literalna wykładnia ww. przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od nałożenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy

interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa” - tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 Kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: „Z uwagi na odmiennie brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że „usunięcie naruszenia prawa” nie jest tożsame z „zaprzestaniem naruszenia”. Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało”). Należy zatem uznać, iż powyższy przepis ma zastosowanie w tych przypadkach, gdy brak jest możliwości wyeliminowania samego naruszenia, natomiast możliwym jest wyeliminowanie jego skutków. W przypadku decyzji związanych, gdzie w przepisach prawa wskazany jest termin wykonania konkretnego obowiązku, zaprzestanie naruszenia prawa po wskazanym w ustawie terminie nie może być kwalifikowane jako zaprzestanie naruszenia prawa, o którym mowa w art. 189f § 2 Kpa. Na podstawie art. 6c ustawy strona była zobowiązana do wystawienia i przekazania kopii świadectwa jakości paliwa stałego zawierającego parametry paliwa stałego zgodne z rzeczywistymi w momencie wprowadzania go do obrotu i jak wynika z materiału dowodowego obowiązkowi temu uchybiła. Przywołany przepis jasno określa, że wykonanie obowiązku powinno nastąpić w momencie wprowadzania paliwa stałego do obrotu. Co więcej, organ uznał, iż w przedmiotowej sprawie pouczenie nie pozwoli na spełnienie celów, dla których miałyby być wymierzona administracyjna kara pieniężna, gdyż okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających wymierzenie kary pieniężnej.

W toku kontroli ustalono, iż łączna wartość paliw stałych (objętych kontrolą), wprowadzanych do obrotu przez przedsiębiorcę w dniu 7 marca 2024 r., wynosiła a więc nie przekraczała kwoty 200 000,00 zł. Wysokość kary, wymierzonej w przypadku, o którym mowa w art. 35a pkt 9 ustawy, określona została w granicach ustalonych w jej art. 35c ust. 5 pkt 1, tj. od 10 000 zł do 25 000 zł - w przypadku gdy wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego nie przekracza kwoty 200 000 zł.

Jak stanowi przepis art. 35d ust. 4 ustawy, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, ustalając wysokość kar pieniężnych, o których mowa w art. 35c ust. 5, uwzględnia dotychczasową działalność przedsiębiorcy dokonującego naruszenia, wielkość obrotu z tej działalności lub wartość paliw stałych wprowadzonych do obrotu przez tego przedsiębiorcę w roku poprzedzającym rok przeprowadzenia kontroli.

Organ wziął zatem pod uwagę, że przedsiębiorca nie był wcześniej karany za naruszenie przepisów ustawy i oparł się na podanej przez stronę informacji dotyczącej przychodu ze sprzedaży węgla w roku poprzedzającym rok przeprowadzenia kontroli, tj. w 2023 r., którą przedsiębiorca przesłał pismem z dnia 3 czerwca 2024 r. Organ uwzględnił także okoliczności podniesione przez stronę w protokole przesłuchania z dnia 7 marca 2024 r.

W związku z ustaleniami faktycznymi i prawnymi dokonanymi w toku postępowania, Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej zdecydował jak w sentencji i wymierzył karę w wysokości 10.000,00 zł, tj. najniższą możliwą w tym przypadku.

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej zdecydował zatem jak w sentencji.

Na podstawie art. 35e ust. 1 ustawy, kara pieniężna stanowi dochód budżetu państwa. Przedsiębiorca jest zobowiązany wpłacić karę na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu, wskazany w sentencji decyzji, **w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna**. Kara niezapłacona w terminie staje się zaległością podatkową w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. *Ordynacja podatkowa* (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 2383 z późn. zm.).

Pouczenie:

1. Od niniejszej decyzji na podstawie art. 127 § 1 i 2 Kpa, art. 129 § 1 i 2 Kpa w zw. z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (t.j. Dz. U. z 2024 r., poz. 312) przysługuje stronie odwołanie do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów 00-950 Warszawa, Plac Powstańców Warszawy 1, składane na piśmie za pośrednictwem Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, skr. poczt. Nr 254, 60-967 Poznań 9, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.
2. Zgodnie z art. 127a § 1 Kpa przed upływem terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję.
3. Zgodnie z art. 127a § 2 Kpa z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna. Skutkuje to również brakiem możliwości zaskarżenia decyzji do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.
4. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy Działu IVa Kpa.
5. Kara pieniężna podlega egzekucji w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. *o postępowaniu egzekucyjnym w administracji* (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 2505 ze zm.), w zakresie egzekucji obowiązków o charakterze pieniężnym.

Otrzymują:

1. Strona;
2. a/a;
3. BA.

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej

Elżbieta Wornitz-Kędra

